

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τουτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

'Ο Ρωμηός την εβδομάδα
κι' όταν έχω εξουπνάδα
Συδρομητάς θα δέχωμαι,
μοναχά 'στές 'Επαρχίας
έπειδή καιρούς πτωχείας
Συδρομή για κάθε χρόνο

— μόνο μιá φορά θα βγαίνω
— κι' όποτε μου καταβαίνω,
— διότι τους άνέχομαι,
— και 'στό 'Εξωτερικόν,
— τρέχει τό'Ελληνικόν.
— φράγκαδώδεκα και μόνο,

Μηνός Μαρτίου δεκαεννέα
και δέν ειξεύρω καθόλου νέα.

"Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι άνοιχτό.

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συδρομηται — δέν θα γίνωνται ποτέ
κι' οσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονίεργη.
Γράμματα και συδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων την άντάρα—κι' ο Ρωμηός μας μιá δεκάρα.

'Εννιά πούντος κι' έννενηντα και ακόμη έκατό
και τους κλέπτας του Μουσείου με τον Μάνεσην ζητώ.

Του Φασουλῆ εύχη θεομή
τῷ τῆς κλοπῆς θεῷ 'Ερμῆ.

'Ω σὺ 'Ερμῆ, μεγάλε προστάτα τῆς κλοπῆς,
θεομῶς παρακαλῶ σε και εἰς ἐμέ νά 'πῆς
τί διάβολο νά κάμω κι' ἐγὼ για τὸν παρᾶ
και πῶς νά καταφέρω νά κλέψω μιá φορά,
γιατι σουφρόνουν ὅλοι σέ τουτο τὸν καιρό
κι' ἐγὼ νά κλέψω κατι ακόμη δέν 'μπορῶ.

Σὺ ὁ 'Ερμῆς ὁ μέγας, ὁ προσφιλις υἱὸς
τῆς Μαιίας τῆς μεγάλης και τοῦ λαμπροῦ Διός,
βοήθησε κι' ἐμένα τὸν πρώτο μπουνταλᾶ
και δῶσε μου ποδάρια και χέρια μακρουλᾶ
νά κλέπτω ἀσυστόλως τὸ κάθε ἱερόν
κι' εἰς τὸ κρυπτόν συγχρόνως και εἰς τὸ φανερόν.

'Απόβαλε, μεγάλε προστάτα τῆς κλοπῆς,
ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου πᾶν χρωμα έντροπῆς,
σὺ κάμε με μεσίτην και κλέπτην κόμ ἰλ φό
και με ἀρχαιοφίλους νά συναναστραφῶ,
ἄς λάβῃ δέ μεγάλην τὸ πνεῦμα μου τροπήν
πρὸς ἔμμεσον ἔσθ' ὅτε και ἄμεσον κλοπήν.

| Βοήθα μὴν τινάξω 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα,
ἔσὺ ὀδήγησέ με εἰς τὰ Ταμεία δλα,
σὺ βάλε μου τὰ χέρια 'στὴν τσέπη τοῦ πλησίον,
σὺ ἀνοιξέ μου τώρα κάθε κλειστὸν Μουσείον
και ἄς φανῶ ἐξαίφνης ἀνάμεσα τοῦ πλήθους
με κούκλιας τῆς Τανάγρας και δακτυλιολίθους.

'Ω σὺ, ὅπου ἐμπρός σου προστρέχει ὁ καθείς,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς πρὸ πάντων 'στό κλέπτειν βοηθεῖς,
θεὲ τοῦ ἐμπορίου, 'Ερμῆ ψυχοπομπέ,
βοήθησε ὀλίγον κι' ἐμένα τὸν μεμπέ,
τὸν ἄπειρον ἱπότην, τὸν ἔμπειρον μωρόν,
εἰς τοῦτον τῆς ἀμάκας τὸν κρίσιμον καιρόν.

"Ας βάλω ἄγαλμά σου κανένα εἰς τὰ βρόχια
για νά φωνάξω «ἔξω ἢ προστυχιά κι' ἡ φτώχεια.»
Βοήθησε νά γίνω μιá 'μέρα τσελεπῆς
με δακτυλιολίθους και μπόλικο παρᾶ
και τόσον νά σπουδάσω καλά τὰ τῆς κλοπῆς,
ὅπου και σέ τὸν ἴδιο νά κλέψω μιá φορά.